

Chương 27

Fliss

Hôn nhân mở?

Tôi choáng đến nỗi ngồi phệt xuống va li, ngay giữa vỉa hè nóng bụi bặm, mặc kệ dòng hành khách phải rẽ sang hai bên mình.

“Sẵn sàng chưa?” Lorcan nói, cùng Richard và Noah sải bước tới, mắt nheo lại tránh cái nắng Hy Lạp đổ lửa. “Tôi mặc cả xong cước rồi. Chúng ta đi thôi.”

Tôi quá bối rối không biết đáp thế nào.

“Fliss?” Anh ta nhắc lại.

“Bọn chúng làm hôn nhân mở,” tôi nói. “Hai người có tin nổi không?”

Lorcan nhướn mày huyết sáo. “Ben thích phải biết.”

“Hôn nhân mở?” Richard tròn tròn mắt nhìn tôi. “Lottie ư?”

“Chính thế!”

“Tôi không tin nổi.”

“Đúng thế đấy. Nó vừa bảo vậy với tôi.”

Richard im lặng một hồi, hít thật sâu. “Vậy là chắc rồi - tôi không thực sự hiểu cô ấy là ai,” cuối cùng cậu ta nói. “Tôi là một thằng ngốc. Đến lúc chấm dứt tất cả chuyện này rồi.” Cậu ta chìa tay cho Noah. “Tạm biệt, chú bé tí hon. Rất vui được đồng hành cùng cháu.”

“Đừng đi, cậu Richard!” Noah nồng nhiệt ôm choàng lấy chân Richard, và trong một giây tôi ước mình cũng được làm vậy. Tôi sẽ nhớ cậu ta lắm cho xem.

“Chúc vạn sự như ý.” Tôi ôm cậu ta. “Nếu có bao giờ tới San Francisco tôi sẽ gọi cho cậu.”

“Cấm hờ một lời với Lottie là tôi đã đến đây,” cậu ta nói, bỗng trở nên dữ tợn. “Tuyệt đối không được cho cô ấy biết tí gì về chuyện này.”

“Ngay cả Anh yêu em, Lottie, Vì em là hottie?” tôi nói, cố làm mặt nghiêm túc.

“Im đi.” Cậu ta đá va li tôi.

“Đừng lo.” Tôi chạm vào tay cậu ta. “Không một lời.”

“Chúc may mắn.” Lorcan bắt tay Richard. “Rất vui được quen anh.”

Richard đi về phía trạm taxi, tôi nén tiếng thở dài. Giá mà Lottie biết. Nhưng tôi không làm gì được nữa. Việc duy nhất cần ưu tiên lúc này là đi nói lời xin lỗi thông thiết nhất quả đất. Cái bao gối tha hồ quý của tôi đã đóng bộ xong rồi.

“Được, đi thôi,” Lorcan nói. Anh ta nhìn đồng hồ. “Ben chưa trả lời mấy tin nhắn của tôi. Chị có biết họ đang ở đâu không?”

“Không. Họ sắp ngủ với nhau thì bị tôi xen ngang.” Tôi nhăn mặt trước hành vi của chính mình. Mãn sương rồ dại trong đầu đang dần dà tan đi. Tôi bắt đầu thấy khá rõ mình đã cư xử tồi tệ đến thế nào. Chúng có ngủ với nhau thì đã sao? Chúng có làm ra một em bé trắng mặt thì đã sao? Đây là cuộc đời của chúng nó.

“Anh có nghĩ nó sẽ tha lỗi cho tôi không?” tôi nói khi chúng tôi chui vào taxi. Tôi đang hy vọng Lorcan sẽ nói câu gì an ủi kiểu như, *Tất nhiên rồi; tình chị em bao giờ cũng bền chặt không thể bị đứt gãy chỉ vì chuyện nhỏ như con thỏ thế này*. Trái lại, anh ta nhăn mũi và nhún vai thật mạnh.

“Cô ấy có phải típ người dễ tha thứ không?”

“Không.”

“Ồ.” Anh ta lại nhún vai. “Hẳn là không.”

Tim tôi muốn ngừng đập. Tôi là mụ chị gái làm lạc nhất trên đời. Lottie sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi nữa. Và đây hoàn toàn là lỗi tại tôi.

Tôi bấm số của nó, cuộc gọi lập tức chuyển vào hộp thư thoại.

“Lottie,” tôi nói lần thứ một nghìn tí. “Chị xin lỗi lắm lắm lắm. Chị cần giải thích. Chị phải gặp em. Chị đang trên đường đến khách sạn đây. Chị sẽ gọi em khi đến nơi, OK?” Tôi cất điện thoại, sốt ruột gõ ngón tay. Chúng tôi đã vào đường chính nhưng đi với tốc độ rùa bò, theo tiêu chuẩn Hy Lạp. Tôi cúi người tới ông tài. “Ta đi nhanh hơn được không? Tôi cần gặp em gái tôi, ngay lập tức. Ta đi nhanh hơn được không?”

Tôi đã quên khách sạn Amba ở xa sân bay đến mức ấy. Có vẻ đã vài giờ trôi qua chúng tôi mới đến nơi, trèo ra khỏi taxi, sập cửa, chạy lên các bậc hoa cương.

“Cứ đưa hành lý cho bồi cửa,” tôi hụt hơi nói. “Ta có thể lấy sau.”

“Được.” Lorcan gọi một ông bồi cửa đẩy xe đẩy và để mấy cái va li lên trên. “Đi thôi.”

Anh ta còn sốt ruột gần như hơn cả tôi. Ngồi trong xe anh ta càng lúc càng sốt sáng và bức dọc, liên tục nhìn đồng hồ và tìm cách gọi Ben.

“Sắp hạ màn rồi,” anh ta luôn miệng nhắc lại. “Tôi cần mớ chữ ký đó được scan và gửi đi ngay.”

Giờ khi chúng tôi đã vào đến sảnh đá hoa quen thuộc, anh ta quay sang tôi chờ đợi. “Họ có thể ở đâu?”

“Tôi không biết!” tôi gắt. “Làm sao tôi biết được? Trong phòng suite chẳng?”

Đằng sau cửa kính cuối sảnh, tôi đã thấy màu xanh lung linh mới mọc của nước biển, và Noah cũng đã chớp thấy.

“Biển! Biển kia!” Nó vịn tay tôi. “Đi mẹ! Biển kia!”

“Mẹ biết rồi, con yêu!” Tôi túm nó lại. “Đợi một phút đã.”

“Con uống sinh tố được không?” nó nói thêm, khi chợt thấy một anh bồi bụng khay đựng vài cốc nước sinh tố gì đó màu hồng.

“Rồi sẽ được,” tôi hứa. “Chúng ta sẽ uống sinh tố và đi ăn buffet và con sẽ được xuống biển bơi. Nhưng đầu tiên chúng ta phải tìm dì Lottie đã. Mở to mắt ra nhé.”

“Ben,” Lorcan đang gắt sẵng vào điện thoại. “Tôi đến rồi. Anh ở đâu?” Anh ta tắt máy quay sang tôi. “Phòng suite của họ ở đâu?”

“Tầng hai. Tôi nghĩ là tôi nhớ...” Tôi đang dẫn anh ta đi thoãn thoắt qua sân đá hoa, tránh đường một nhóm đàn ông rám nắng mặc vest sáng màu, tai bồng muốn điếc vì một giọng nói.

“Fliss? Felicity?”

Tôi quay phắt lại, thấy một dáng người phục phịch quen thuộc đang giẫm giày da sơn vôi vĩa qua sảnh. Chết mẹ.

“Nico!” tôi nói, cố gắng tỏ ra hơn hờ. “Chào ông. Và cảm ơn vì tất cả.”

“Cảm ơn vì tất cả?” Ông có vẻ đã hóa dại. “Cô có nhận ra tôi đã gây tai va thế nào trong lúc thực hiện mong muốn của cô không? Chưa bao giờ tôi làm lắm trò cười như vậy. Chưa bao giờ tôi làm lắm việc dở hơi như vậy.”

“Phải.” Tôi nuốt ực. “Ồ... xin lỗi. Tôi rất biết ơn ông.”

“Em gái cô, cô ấy phát điên vì giận dữ.”

“Tôi biết.” Tôi nhăn mặt. “Nico, tôi vô cùng xin lỗi. Nhưng tôi sẽ chứng tỏ lòng biết ơn bằng một bài báo rất đặc biệt về ông trong tạp chí. Rất đặc biệt. Rất ca tụng. Nguyên một bài đầy hai trang giữa.” Tôi sẽ tự mình viết lấy, tôi thề với mình. Không chệ bai một chữ. “Chỉ còn một việc tí hon ông có thể giúp chúng tôi nữa thôi...”

“Giúp cô?” Giọng ông rống lên phẫn nộ. “Giúp cô? Tôi còn phải chuẩn bị buổi ga la nữa chứ! Tôi đã muộn rồi đây. Fliss, tôi phải đi đây. Làm ơn đừng gây hỗn loạn gì thêm nữa trong khách sạn của tôi.”

Toàn thân xù lông nhím, ông sầm sầm bỏ đi, và Lorcan nhướng mày nhìn tôi.

“Cô đã kết được ông bạn quý đấy.”

“Ông ấy sẽ ổn thôi. Tôi sẽ làm ông ấy mềm lòng bằng một bài nhận xét ngọt lịm.” Tôi đang điên cuồng nhìn quanh sảnh, cố nhớ lại. “OK, tôi nghĩ Phòng Con Hàu ở tầng trên cùng. Thang máy đằng này. Đi nào!”

Trong lúc chúng tôi đi thang máy lên, Lorcan lại thử gọi Ben.

“Anh ta biết tôi đang đến mà,” Lorcan làm bầm gần giọng. “Lẽ ra anh ta phải sẵn sàng ký rồi chứ. Thế này thật quá bất hợp tác.”

“Một phút nữa là đến!” tôi cúi kính quặc lại. “Đừng gây thêm căng thẳng nữa.”

Khi chúng tôi lên đến tầng trên cùng, tôi nhảy chồm khỏi thang máy, cầm tay Noah lôi theo và chẳng buồn dừng lại xem biển chỉ dẫn. Tôi đến cửa cuối hành lang, và ra sức đập rầm rầm.

“Lottie! Chị đây!” Tôi nhận ra cái chuông cửa bé xíu liền bấm nút cho chắc. “Ra đây đi! Xin em! Chị muốn xin lỗi! Chị rất rất hối hận! CHỊ RẤT HỐI HẬN!” Tôi lại đập cửa, và Noah khoái chí giúp sức.

“Ra đây!” nó hét, đập vào cửa. “Ra đây! Ra đây!”

Đột nhiên cánh cửa mở toang và một người lạ mặt quần khăn tắm trùm mắt nhìn tôi.

“Gì?” anh ta cúi bản nói.

Tôi nhìn lại, hoang mang. Đây không giống tấm ảnh Ben tôi đã thấy. Chẳng giống tí nào.

“Ồ... anh là Ben?” Tôi vẫn liêu.

“Không,” anh ta đáp sẵng.

Đầu tôi đang chạy như điên. Nó chấp nhận hôn nhân mở. Thế có nghĩa là... Ôi lạy Chúa. Chúng nó đang chơi tay ba ư?

“Anh ở với... Ben và Lottie à?” tôi thận trọng hỏi.

“Không, tôi ở với vợ tôi.” Anh ta trừng mắt nhìn tôi. “Cô là ai?”

“Đây đúng là Phòng Con Hàu?”

“Không, Phòng Ngọc Trai.” Anh ta chỉ vào cái biển nằm kín đáo cạnh cửa mà tôi đã hoàn toàn bỏ qua.

“À. Phải. Xin lỗi.” Tôi lùi lại.

“Tôi cứ tưởng chị biết chỗ này,” Lorcan nói.

“Tôi từng biết. Tôi vẫn biết mà. Tôi tin chắc...” Tôi bỏ lưng khi có gì đó đập vào mắt từ cửa sổ gần đó. Đây là một cánh cửa dài hẹp nhìn ra biển, và tôi thoáng thấy một cầu tàu trang trí đầy hoa. Đứng giữa cầu tàu là một cặp đôi trông rất quen...

“Ôi trời ơi, họ đấy! Họ đang lập lại lời thề! Nhanh lên!”

Tôi lại chộp lấy Noah và cả ba vội vã chạy ngược lại hành lang. Thang máy chậm phát rồ nhưng kể cả vậy, thoáng cái chúng tôi đã ra đến ngoài, cắt qua các thảm cỏ và chạy trên các lối mòn, xuống đến biển. Cầu tàu thẳng trước mặt, trang trí toàn hoa và bóng bay, và chính giữa, họ đứng đó, đôi uyên ương hạnh phúc, nắm tay nhau.

“Bơi nào!” Noah hô lên khoái chí.

“Chưa được,” tôi thở. “Ta còn phải...” Tôi bỏ lưng, nhìn lại cặp đôi trên cầu tàu. Họ quay lưng về phía chúng tôi, nhưng tôi chắc chắn đây là Lottie. Tôi nghĩ đây là Lottie. Ngoại trừ...

Khoan đã. Tôi dụi mắt, cố nhìn lại cho rõ. Tôi phải đi đổi kính thôi.

“Phải họ không?” Lorcan gặng.

“Tôi không biết,” tôi thú nhận. “Chỉ cần họ quay lại...”

“Không phải dì Lottie!” Noah khinh thường nói: “Đấy là một bà khác.”

“Cũng chẳng giống Ben lắm,” Lorcan khẳng định, nheo mắt nhìn anh chàng. “Cao quá.”

Đúng lúc đó, cô gái quay đầu lại và tôi nhận ra cô ta chẳng giống Lottie tí nào.

“Ôi trời.” Tôi sụp xuống cái ghế tắm nắng gần đó. “Không phải họ. Tôi không chạy nổi nữa rồi. Chúng ta đi uống chút gì không được sao?” Tôi quay sang Lorcan. “Giờ thì chắc anh lỡ giờ gửi rồi. Đến sáng làm cũng được. Uống gì đi. Lorcan? Chuyện gì thế?”

Tôi chớp mắt nhìn anh ta sững sờ. Mặt anh ta bất chợt trở như đá. Anh ta đang nhìn cái gì đó sau lưng tôi, tôi quay lại xem đó là gì. Chỉ thấy một bãi biển bình thường như mọi khách sạn cao cấp, có ghế tắm nắng và sóng xô bờ cát, cùng những người bơi dưới biển, xa hơn có vài con thuyền buồm, và xa hơn nữa, một chiếc du thuyền lớn thả neo ở quãng sâu. Đây là thứ anh ta đang nhìn, tôi nhận ra.

“Đấy là thuyền của Zhernakov,” anh ta bình tĩnh nói. “Nó đến đây làm gì?”

“Ôi!” tôi thở gấp khi chấp nối các mảnh lại với nhau. “Tất nhiên rồi. Đúng là họ ở đây. Tôi quên mất.”

“Chị quên mất?”

Nghe giọng anh ta quở mắng đến mức tôi nhói lên vì bực tức.

“Lottie có nói với tôi, nhưng tôi không nghĩ ra ngay. Ben định bán công ty. Anh ta đang gặp Yuri Zhernakov trên du thuyền.”

“Anh ta định làm gì?” Mặt Lorcan cắt không ra máu. “Không thể thế được. Chúng tôi đã nhất trí là anh ta không bán rồi mà. Chưa phải bây giờ. Càng không phải cho Yuri Zhernakov.”

“Có thể anh ta đã đổi ý.”

“Anh ta không được đổi ý!” Lorcan gần như đã phát điên. “Nếu không thì tôi còn đến đây làm gì với cái thỏa thuận cấp vốn trong cặp? Nếu không thì tôi rượt đuổi anh ta nửa vòng châu Âu làm gì? Chúng tôi đã vẽ ra kế hoạch cho công ty đâu vào đấy rồi. Những kế hoạch rất hấp dẫn. Chúng tôi đã mất hàng tuần tinh chỉnh. Và giờ thì anh ta đi gặp Zhernakov?” Anh ta đột ngột chuyển sang tôi. “Chị có chắc không?”

“Đây này.” Tôi kéo xuống đến khi tìm thấy tin nhắn đó, giơ cho Lorcan, mặt anh ta tái nhợt khi đọc xong.

“Anh ta đang đi gặp Zhernakov, một mình. Không có cố vấn nào bên cạnh. Anh ta thế nào cũng bị vật lông cho xem. Thằng ngu thảm hại.”

Cách phản ứng của anh ta có gì đó làm tôi thấy cú. Anh ta không ngót bảo tôi bình tĩnh về chuyện Lottie, thế mà giờ anh ta phát đại vì cái công ty thậm chí không phải của mình?

“Ôi chà,” tôi nói, làm ra vẻ lãnh đạm. “Công ty của anh ta. Tiền của anh ta mà. Sao cũng được.”

“Chị không hiểu,” Lorcan nổi giận. “Chuyện khốn nạn này đúng là một thảm họa.”

“Anh không nghĩ mình đang phản ứng hơi thái quá à?”

“Không, thái quá là thế quái nào! Chuyện này rất quan trọng!”

“Giờ thì ai đánh mất lý trí?” tôi bật lại.

“Chuyện này khác hẳn...”

“Không khác! Nếu anh muốn biết thì xin nói anh đã quá lút đầu vào cái công ty này rồi, làm cho Ben trở nên chua chát và mối quan hệ trở thành độc hại không thể kết thúc tốt đẹp được!”

Đấy. Tôi đã nói trắng ra.

“Anh ta đâu có chua chát!” Lorcan trông hết sức ngỡ ngàng. “Ben cần tôi lo việc. Phải, đúng là chúng tôi có vài lần lời qua tiếng lại...”

“Anh chẳng biết gì hết!” Tôi bực mình đến nỗi cảm điện thoại lắc lắc vào mặt anh ta. “Lorcan, anh chẳng biết gì hết! Tôi còn biết quan hệ giữa anh với Ben rõ hơn anh! Lottie kể cho tôi rồi!”

“Lottie kể gì cho chị?” Lorcan đột nhiên trầm giọng xuống và lặng đi. Tôi nhìn trả, lo lắng vì những điều sắp nói. Nhưng phải nói thôi. Anh ta phải được biết sự thật.

“Ben ghét anh,” cuối cùng tôi đáp. “Anh ta nghĩ anh là kẻ cuồng kiểm soát. Anh ta nghĩ anh đã được trải chiếu hoa cho ngôi ở đó. Anh ta nghĩ anh định bon chen vào cướp công ty của anh ta. Có lần anh còn tịch thu điện thoại của anh ta giữa chỗ đông người nữa phải không?”

“Gì?” Lorcan trở mắt nhìn tôi.

“Có vẻ thế.”

Mày Lorcan chau lại suy nghĩ một giây - rồi dẫn ra. “Ôi trời, vụ đó. Đây là hồi cha anh ta vừa mất. Ben lên Staffordshire và một trong những công nhân lâu năm đang phát biểu. Giữa chừng Ben nghe điện thoại.” Lorcan nhăn nhó. “Thật là vô lễ hết chỗ nói. Tôi phải tóm lấy cái điện thoại và xoa dịu mọi chuyện. Chúa ơi. Anh ta nên lấy làm biết ơn mới phải.”

“Hừ, anh ta vẫn còn cay cú chuyện đó.”

Im lặng. Lorcan đang run lên vì những cảm xúc bên trong, mắt nhìn xa xăm.

“Trái chiếu hoa cho ngài?” cuối cùng anh ta cũng bật ra, chĩa đôi mắt nhìn tôi oán trách. “Trái chiếu hoa cho ngài? Chị có biết tôi đã làm bao nhiêu việc cho anh ta không? Cho cha anh ta? Cho cái công ty đó? Tôi đã hoãn cả sự nghiệp của mình. Tôi từ chối các hãng luật lớn ở trung tâm London.”

“Tôi tin là anh rất...”

“Tôi đẻ ra dòng Papermaker, tôi cấu trúc lại hệ thống tài chính, tôi cống hiến hết mình cho nó...”

Tôi không nghe tiếp nổi nữa.

“Vì sao?” tôi sõ sàng ngắt lời. “Vì sao anh làm thế?”

“Gì?” Anh ta ngó ra nhìn cứ như không hiểu tôi hỏi gì.

“Vì sao anh làm thế?” tôi nhắc lại. “Vì sao anh đi lên Staffordshire từ đầu? Vì sao anh trở nên thân thiết với cha Ben như thế? Vì sao anh từ chối công việc ở trung tâm chỉ để làm ở đây? Vì sao anh phải dành lắm tình cảm như thế cho một công ty thậm chí không phải của anh?”

Lorcan lúng túng như gà mắc tóc. “Tôi... tôi phải nhảy vào,” anh ta nói. “Tôi phải nắm quyền điều hành...”

“Anh không phải làm gì hết.”

“Tôi phải làm thế! Mọi thứ lúc ấy rồi beng hết cả lên...”

“Anh không phải làm gì hết!” Tôi hít thật sâu, lựa chọn từ ngữ tấn công. “Anh không phải làm bất kỳ điều gì cả. Anh tự chọn làm như thế. Anh đang rơi vào tình trạng khủng hoảng sau cuộc hôn nhân đổ vỡ. Anh buồn. Anh tức giận.” Điều này rất khó nói ra, nhưng tôi sẽ nói. “Anh cũng chỉ đang cố làm chính việc Lottie đã làm. Hoặc tôi đã làm. Xoa dịu trái tim nhức nhối của anh. Và cách của anh là giúp Ben cứu lấy công ty. Nhưng đây không phải là phương cách đúng.” Tôi nhìn vào mắt anh ta, nói dịu dàng, “Đây là Lựa Chọn Không May của anh.”

Lorcan đang thờ hồng hộc. Tay anh ta đã nắm thành đấm, như đang vận sức cưỡng lại thứ gì đó. Tôi nhìn thấy nổi đau đang dâng lên mặt anh ta, và tôi rất tiếc mình lại là người gây ra điều đó. Nhưng mặt khác - tôi không tiếc.

“Gặp chị sau,” anh ta bắt thần nói, và sải bước đi trước khi tôi kịp đáp. Tôi không biết anh ta có bao giờ còn muốn nói chuyện với tôi nữa không. Nhưng tôi vẫn mừng vì đã nói ra những điều cần nói.

Tôi trù mến nhìn xuống Noah, nó vẫn đang kiên nhẫn chờ chúng tôi nói chuyện xong.

“Bây giờ con xuống bơi được chưa?” nó nói. “Bây giờ được chưa ạ?”

Tôi nghĩ tới cái quần bơi của nó, để trong va li ở tít trong sảnh. Trở lại đó lấy sẽ lãng nhăng ra sao. Chỉ còn vài giờ nữa là hết nắng.

“Mặc quần lót bơi?” tôi nhướn mắt nhìn nó. “Lần nữa à?”

“Quần lót!” nó ré lên không tin được. “Quần lót! Yay!”

“Fliss!” Tôi ngẩng lên thấy Nico đang đi ngang bãi biển, cái áo trắng vẫn hồ phăng phiu như mọi khi và đôi giày sáng bóng trên mặt cát. “Em cô đâu rồi? Tôi cần bàn bạc về chương trình cho buổi ga la. Cô ấy với chồng là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuân.”

“Ồ, vậy chúc ông may mắn. Nó ở trên kia kia.” Tôi chỉ ra cái thuyền.

“Cô có liên lạc được với cô ấy không?” Nico trông phờ phạc. “Cô gọi cho cô ấy được không? Lẽ ra chúng tôi đã phải tổng duyệt xong buổi lễ; mọi thứ đều đã bị đẩy ra ngoài kế hoạch...”

“Xuống bơi?” Noah năn nỉ, nó đã lột hết quần áo vớt xuống cát. “Xuống bơi đi mẹ?”

Và khi tôi nhìn xuống khuôn mặt nhỏ háo hức, hình như có cái gì đó đâm xuyên qua tim tôi. Bất giác tôi hiểu điều gì trong đời là quan trọng. Không phải là buổi ga la. Không phải là đêm tân hôn. Không phải là giải cứu em gái. Và tất nhiên càng không phải là Daniel. Mà ở ngay đây, trước mặt tôi này.

Đồ lót của tôi màu đen tron. Có thể tạm coi là bikini.

“Xin lỗi nhé,” tôi hớn hờ bảo Nico, và bắt đầu lột đồ chỉ để lại áo ngực và quần con. “Tôi không ngừng được. Tôi phải đi bơi với con tôi.”

Sau nửa giờ bì bõm với Noah trong làn sóng biển Aegea màu lam ngọc, thế giới đã yên vui trở lại. Ánh nắng sắp tà sưởi ấm đôi vai tôi, miệng tôi mặn muối vì nhảy sóng, xương sườn thì nhức ran vì cười.

“Con là cá mập này!” Noah đang tiến lại phía tôi qua quãng nước nông. “Mẹ ơi, con là cá mập té nước này!” Nó té nước âm âm về phía tôi và tôi té lại không nường tay, rồi cả hai đều lặn xuống đáy cát mềm mịn.

Nó sẽ ổn thôi, tôi nhận ra mình đang nghĩ, khi ẵm lấy cái thân hình nhỏ dẻo dai. Cả hai chúng tôi rồi sẽ ổn thôi. Daniel cứ việc đi mà sống ở Los Angeles nếu anh ta muốn. Thực tế đó là nơi thích hợp cho anh ta. Nơi đó người ta ưa các thể loại người máy.

Tôi cười tươi rói với Noah đang bập bênh bên cạnh.

“Có vui không con?”

“Dì Lottie đâu rồi?” nó hỏi thay vì đáp lại. “Mẹ bảo mình sẽ gặp dì Lottie mà.”

“Dì đang bận,” tôi trả lời êm ru. “Nhưng mẹ chắc bọn mình sẽ gặp dì thôi.”

Mỗi lần nhìn lên cái du thuyền lừng lững đậu ngoài vịnh, tôi lại lờ mờ tự hỏi đang có chuyện gì trên đó. Chuyện kỳ quặc là, khi tôi còn ở Anh, việc của Lottie có vẻ sát sườn, quan trọng và cấp thiết biết bao. Nhưng giờ tôi đến đây rồi, nó lại có vẻ xa cách.

Không phải đời mình. Không phải đời mình.

Đột nhiên tôi nghe tiếng gì đó như tên mình. Tôi tự động quay lại, thấy Lorcan đang đứng bên mép nước, trông rất lạc điệu trong bộ vest công sở.

“Tôi cần nói với chị điều này!” anh ta hét lên nhưng bị bật tiếng.

“Không nghe thấy!” tôi gào lại, không rời chỗ.

Tôi không chạy bán khắp nơi nữa đâu. Kể cả nếu anh ta muốn bảo tôi Lottie đã đẻ con sinh đôi với Ben, còn hẳn ta hóa ra lại là một tên phù thủy phát xít, tôi cũng có thể từ từ chưa nghe vội.

“Fliss!” anh ta lại gọi.

Tôi đưa tay ra dấu *Tôi còn đang dở việc với Noah; ta nói chuyện sau nhé*, nhưng không chắc là anh ta hiểu.

“Fliss!”

“Tôi đang bơi.”

Dường như thứ cảm xúc nào đó đang dâng lên trên mặt Lorcan. Anh ta vút cặp táp lại trên mặt cát và hùng dũng tiến xuống vùng nước nông, để nguyên

giày và vest. Anh ta bước nhanh qua sóng đến chỗ Noah và tôi, rồi dừng lại. Anh ta đứng trong nước ngập đến tận đùi. Tôi ngớ ra không biết phải nói gì nữa. Noah, ban đầu thờ đốc khi Lorcan đang tiến lại, giờ đang gập cả bụng vì cười.

“Anh thực sự không biết trên đời có quần bơi, phải không?” tôi nói, cố làm mặt tỉnh bơ.

“Tôi có điều này cần nói với chị.” Anh ta quắc mắt nhìn cứ như là lỗi tại tôi.

“VẬY NÓI ĐI.”

Im lặng một hồi lâu, lâu lắc, chỉ có tiếng sóng và tiếng trò chuyện trên bãi biển, và một con mòng biển kêu rít lên. Mắt Lorcan còn dữ dội hơn lúc trước, và tay không ngớt cào lên tóc như đang chinh đón những ý nghĩ trong đầu. Anh ta hít một hơi thật sâu, rồi lại hít một hơi nữa, nhưng không nói.

Một cái thuyền cao su chở đầy trẻ con tấp vào bãi gần chúng tôi, rồi lại đập dềnh ra xa. Mà Lorcan vẫn chưa chịu nói. Tôi nghĩ chắc mình phải làm thay anh ta thôi.

“ĐỂ TÔI ĐOÁN NHÉ,” tôi nhẹ nhàng nói. “Không theo thứ tự nào cụ thể: Anh nhận ra tôi nói đúng. Anh thấy điều đó rất khó chấp nhận. Anh muốn nói về chuyện đó một lúc nào đấy. Anh đang nghĩ mình làm cái gì mà ra đây, chạy theo Ben trong khi anh ta đã phản bội mọi thứ anh yêu quý. Anh chợt nhìn nhận cuộc đời mình theo một cách khác hẳn và nghĩ mọi thứ cần thay đổi.” Tôi ngừng lại. “Và anh ước gì đã mang theo quần bơi.”

Lại im lặng hồi lâu. Cơ má Lorcan đang giật giật rất khế, và tôi thấy lo ngại. Có phải tôi đi quá xa rồi không?

“Cũng sát đấy,” cuối cùng anh ta nói. “Nhưng chị vẫn kể thiếu vài thứ.” Anh ta tiến một bước qua biển, nước vỗ vào quanh chân. “Chưa ai từng hiểu chuyện đến như chị. Chưa ai từng thách thức tôi đến như chị. Chị nói đúng về chuyện Ben. Chị nói đúng về cái ảnh của tôi trên website. Tôi đã đi xem lại, và chị có biết tôi thấy gì không?” Anh ta ngừng lại. “*Mày là đứa quái nào? Mày nhìn cái gì thế? Tao không có thời gian rảnh cho mày.*”

Tôi không kìm nổi nụ cười.

“Và chị nói đúng: Dupree Sanders không phải công ty của tôi,” anh ta nói tiếp, hàm danh lại. “Có thể tôi mong là như vậy, nhưng không phải vậy. Nếu Ben thực tình muốn bán, anh ta nên bán. Zhernakov sẽ cho đóng cửa toàn bộ trong vòng sáu tháng, nhưng cứ mặc thôi. Không có gì tồn tại vĩnh viễn.”

“Anh không chua chát nếu chuyện ấy xảy ra chứ?” tôi không kìm được gắng hỏi anh ta. Anh đã đổ bao nhiêu vào đó.”

“Có thể.” Anh ta gật đầu nghiêm túc. “Trong một thời gian. Nhưng ngay cả chua chát thì rồi cũng sẽ phai nhạt. Chúng ta đều phải tin như thế. Phải không?” Anh ta nhìn vào mắt tôi, và trong tôi dấy lên một niềm đồng cảm. Đầu tư tình cảm - đây là trò chơi khó gỡ nhất trên đời.

“Nhưng chị cũng nói sai một điều,” Lorcan nói, bất thần hăng hái lên. “Sai hoàn toàn. Tôi mừng là mình không mang quần bơi theo.”

Nói đến đó, anh ta bỏ áo khoác vút ngược lên bờ. Nó rơi xuống nước, Noah háo hức lặn xuống mò tới đó.

“Đây!” Nó giơ lên cao. “Con bắt được này!” Nó trơ mắt vì khoái chí khi thấy Lorcan cởi một bên giày, rồi bên kia, ném cả hai về phía bờ. “Chìm mất rồi! Giày của chú chìm rồi!”

“Noah, con có thể lặn tìm giày của chú Lorcan,” tôi nói và cười khúc khích, “rồi mang lên bãi cát được không? Mẹ nghĩ là chú ấy định mặc quần lót bơi đấy.”

“Quần lót!” Noah hét lên. “Quần lót!”

“Quần lót.” Lorcan nhe răng cười với nó. “Không còn cách nào hơn.”